

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. június 3.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A KERESZTSÉGRŐL

Lekció: Márk 1,1-8

Alapige: Máté 28,18-20

Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek, és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy hatalmas színed előtt, a te áldott jelenlétedben csendesedhetünk el.

Légy áldott, hogy felhoztad napodat jókra és gonoszokra egyaránt, mert kegyelmes vagy, késedelmes a haragra, nem fogatkozott el a te irgalmasságod.

Áldunk, hogy népedet megajándékozod a gyülekezeti közösséggel is, hogy együtt énekelhetünk, vallhatjuk meg hitünket, dicsérhetünk és magasztalhatunk téged, az egyedül igaz Istent, együtt imádkozhatunk hozzád és szólíthatunk meg. Együtt kérhetünk, beismerve szükségünket és állapotunkat, és együtt figyelhetünk a te elkészített ígédre.

Taníts bennünket arra, hogy milyen nagy ajándékok ezek, és milyen gazdagság ez az életünkben, milyen jók származnak vagy származhatnak ebből.

Köszönjük, hogy sok lelki jókkal vettél körül bennünket — ahogy az előbb énekeltek: im eléd borulunk, és esdve kérjük nagy kegyelmedet. Szólalj meg és szólíts meg bennünket, Urunk, mert nélkülül üres az életünk, sivár és szomjazó. Élő víznek folyamait kérjük, a hitnek drága voltát, mellyel megragadhatunk téged, és amelyen keresztül elvehetjük ajándékaidat.

Nem vagyunk méltók, Urunk, hogy megálljunk előtted, arra sem, hogy megszólítsunk téged, de a mi Urunk Jézus Krisztus egyetlen egy tökéletes áldozatában bízva, az Ő egyedüli közbenjárását kérve hódolunk előtted, mennyei Atyánk előtt.

Jövel Szentlélek Úr Isten, töltsd be szíveinket egészen.

Ámen.

Igehirdetés

A mai vasárnapon, a következő istentiszteleten tíz gyermeket fogunk megkeresztelni. Nagyon sok keresztelés van még bejelentve az elkövetkezendő alkalmak-

A KERESZTSÉGRŐL

ra, és ezért Istentől azt kaptam, hogy ma délelőtt nézzük meg együtt, mit tanít nekünk Isten igéje a keresztségről.

Ez azért nagyon fontos, mert sok félreértés, félremagyarázás van ebben a kérdésben. Sokan nem értik, hogy mi is tulajdonképpen a keresztelés, a keresztség sákramentuma, ezért sokszor az az érzésem, hogy sokaknak inkább a keresztelésnek a ténye a fontos, és nem a lényege. A ténye fontos: legyen megkeresztelve. A lényege azt jelenti, hogy miért kereszteljük meg, és ez valahogy elsikkad, és erre nem figyelünk igazán. Ilyen félreértések közül néhányat felsorolok.

A régebbi időkben igyekeztek a gyermeket megkeresztelni vagy még aznap, vagy a másnapi istentiszteleten (mert akkor még minden reggel volt a gyülekezetekben istentisztelet). Sokszor az édesanya nem is tudott elmenni, de a keresztmama elvitte és a reggeli alkalommal a gyermeket megkeresztelték. Ebből ma annyi maradt meg, hogy azért igyekeznek a családok a gyermeket megkereszteltetni. Sokszor hallok ilyeneket is: mert ha valami baj történne — nem mondják ki, hogy mi az a baj —, azért legyen megkeresztelve. Tehát a tény a fontos.

Olyanokat is hallottam: ha megkereszteltetjük, akkor már nem lesz olyan sírós, beteges a gyerek. Vagy akkor nem lesz „pogány”. Ne is folytassuk ezt a sort, sok sötétségből adjon Isten nekünk világosságot, hogy értsük és éljük azt, mi is a keresztség a Biblia szerint.

Mert a keresztségről vallott hitünk és nézetünk alapja: a Szentírás. Szögezzük le, hogy amit erről tudunk, vallunk és hirdetünk, azt az Isten igéje, a Szentírás alapján tesszük. Vagyis Istennek az Ó- és Újszövetségben adott kijelentése szerint. Mi reformátusok vagyunk (és ha valaki nem tudja ezt, röviden úgy szoktam elmondani a szülőknél), csak azt valljuk, ami a Bibliában van. De azt szeretnénk komolyan, sőt egyre komolyabban venni és megtartani.

Nézzük, hogy mit tanít Isten igéje nekünk a keresztségről.

Először is azt, hogy a keresztség a Jézus Krisztus által rendelt két sákramentum egyike. A sákramentum azt jelenti: szent dolog, vagy ahogy jobban ismerjük: szentség. Tehát nekünk két szentségünk van: a keresztség és az úrvacsora. Azért, mert Jézus Krisztus ezt a kettőt rendelte, parancsolta. Ebben a kettőben van látható jegy: a víz, a kenyér és a bor, és ehhez a kettőhöz Jézus Krisztus üdvösség-ígéretet fűzött. A sákramentum számunkra Isten igéjét, az evangélium üzenetét akarja még jobban megértetni és megpecsételni.

Úrvacsora alkalmával szoktam idézni azt az éneket: „Szemem elé állítsd szenvedésidet, Vérrel koronázott szent keresztedet.” Ezt szeretné Isten tenni a sákramentumban. Miközben halljuk az evangéliumot: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen” eközben látjuk is ennek a bizonyítékát, hogy ím, ahogy itt vannak ezek a tárgyi eszközök, ilyen valóságos, ilyen kézzel fogható és ilyen bizonyos számunkra Istennek az a kegyelmes szeretete, amely megjelent Jézus Krisztusban.

A keresztség egyszeri aktus, nem kell, és nem lehet megismételni. Az úrvacsorával pedig több alkalommal élünk. Az egyik beiktat Isten szent szövetségébe, a másik hordoz, megtart, éltet, erősít ebben a szövetségben bennünket. Ezért aki nem él ezekkel, azt mondja Isten igéje, hogy abban nincs élet.

Azt mondtam: ezt a két sákramentumot Jézus Krisztus parancsolta. Azt mondta mennybemenetele előtt: „menjete el, tegyete tanítványokká minden népeket, kereszteljéte meg őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe”. (Máté 28.) Az úrvacsorakor pedig az 1Korinthus 11. jusson eszünkbe, ahol azt mondja: „ezt

cselekedjétek az én emlékezetemre.” — Nem azt mondja Isten igéje: ha van kedvetek hozzá, ha nincs más dolgotok, ha éppen úgy jön ki, néha-néha éljétek vele, hanem határozott parancsba adta Jézus: „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

A sákramentumokkal való élés tehát Jézus Krisztusnak való engedelmesség kérdése. Ezt jó lenne, ha a szívünkbe vésnénk. Amikor megkereszteltetjük a gyermeket, és amikor úrvacsorázunk, akkor Jézus Krisztus parancsának, akaratának, óhajának teszünk eleget.

Jézus Krisztus elsősorban nem keresztelési parancsot adott. Jézus Krisztus missziói parancsot adott az övéinek. Ennek egy része, a misszió belül van a keresztelési parancs: Kereszteljétek meg őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek a nevébe.

A keresztelés tehát önmagában nem állhat, csak a missziói parancs részeként. Nem a keresztelésen van tehát a hangsúly, hanem a misszió: Tegyetek tanítvánnyá minden népet... Ez Jézus Krisztusnak a parancsa. Hirdessétek az evangéliumot, és majd ennek része, sokszor következménye lesz az, hogy valaki meg akar keresztelkedni.

Mit tegyünk, hogy üdvözlünk? — kérdezik többen Pünkösdkor Pétertől és az apostoloktól. Térjétek meg és keresztelkedjétek meg Jézus Krisztus nevébe bűneitek bocsánatára, és veszitek a Szentlélek ajándékát – hangzott a válasz. Következménye lesz tehát a misszióknak a keresztelés, a keresztség.

Arra is figyeljünk, hogy amikor az ige azt mondja: „megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe” — én szándékosan hagyom el mindig az „n”-betűt a végén, bár lehet, hogy többen megjegyzik, hogy ez így nem helyes. De határozottan állítom, és jó tudni, hogy nem nevében kereszteljük. Valahova kereszteljük a gyermeket. Mert ha nevében lenne, akkor azt jelentené: nincs itt, aki ezt elrendelte, a keresztelő az ő nevében, mint meghatalmazottja eljár. Erről szó sincs, hogy nincs itt az, aki ezt rendelte, hiszen valljuk: „itt van a középén, minden csendre térve Ő előtte hulljunk térdre.” De sokkal inkább bele valahova, az Ő szövetségébe, *nevébe kereszteljük* a gyermeket.

Valaki azt mondta nekem: nem kell megkeresztelkedni, elég a hit is. A keresztség nem fontos. Azt mondtam neki: ez nem így van, mert a Márk evangéliuma 16. részének 16. verse határozottan és világosan mondja: „Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözl, aki pedig nem hisz, elkárhozik.” — Tehát aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözl, aki pedig nem hisz, az a kárhozatban van. Isten igéje szerint a hitből fakad az, hogy a keresztség sákramentumában részesedni akarok.

Mondok egy példát. Az Apostolok cselekedete 8. fejezetéből ismerjük a szerencsen komornyik történetét. Ül a kocsin. Megy haza és olvassa Ézsaiás prófétát, de nem érti. Isten parancsára Fülöp odamegy hozzá, felül mellé és megkérdi: érted-e, amit olvasol? Nem értem, kellene, hogy valaki megmagyarázza. Fülöp elkezd magyarázni és „az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdeti neki a Krisztust”. Tehát az Ézsaiás 53-ból kiindulva, ahol az Isten szolgájáról van szó, a megöletett Bárányról van szó, hirdette neki a Krisztust, mert az ige hirdetésben mindig Krisztusról beszélünk. Ha nem, akkor nagy baj van.

Ennek a komornyiknak akkor kinyílik a szeme, aztán meg a szíve. És amikor egy vízhez érnek, azt mondja: ímhol a víz, mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? — Ha teljes szívvel hiszel, akkor meglehet. „Hiszem, hogy Jézus az Isten Fia” — és leszálltak, és megkeresztelte őt.

Nem hiszem, hogy ez a komornyik addig sok tanítást hallott volna a keresztségről. De rögtön, mihelyt az Isten igéjét megérti, azt is megérti, hogy mit kér tőle Isten

A KERESZTSÉGRŐL

igéje. Valóban úgy van, ahogy énekeljük: „A bölcs nem fejt meg törvényedet sosem, te fejtet meg nekünk, te hű szíveknek Atyja.” És amikor a vízhez érnek, akkor megkeresztelte őt. — „Ha teljes szívvel hiszel, akkor lehet.”

A keresztség önmagában nem üdvözít, csak az élő hit. Az igaz hit: hiszek Istennek, igazat adok neki. Alárendelem életemet az Ő akaratának. Teljes bizodalمام van felé. — Ez röviden az élő hit. Aki hisz, azt is megérti, hogy Jézus azt mondta: „keresztelkedj meg”.

A keresztség hitvallásunk szerint emlékeztet, és bizonyossá tesz, hogy Jézus Krisztusnak a keresztfán való egyetlen egy áldozata nekünk is javunkra szolgált. Mit történik akkor, ha keresztelést látunk? Emlékeztet, és bizonyossá tesz. Mert hajlamosak vagyunk arra, hogy könnyen elfelejtsük, mi is történt ott nagypénteken, a Golgotán. Azt mondja Isten igéje: emlékezz!

Mondok egy példát. Amikor mi, hívő emberek meglátjuk a szivárványt, akkor sok hívő ember elkezd emlékezni: Isten mondta özönvíz után Noénak: szövetséget kötök. Ez lesz a jele — és ott van a szivárvány az égen.

És a keresztelést is nem ilyen jelként akarja: emlékezz!?! Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztusnak a keresztfán való egyetlen egy áldozata neked javadra szolgál. Miért olyan fontos ez? Azért, mert ezt a sákramentumot Isten nemcsak a családnak adja, nemcsak a keresztelő család elé teszi, hanem a gyülekezet elé teszi.

Éppen ezért — az előbb azt mondtam, hogy a keresztségben egyszer részesülünk, mint személyek —, de keresztelést sokszor látunk. Nem rajtam hajtják végre, nem velem történik, de a keresztelés gyülekezeti ügy. Nem csak családi esemény. Ezért nem keresztelünk például háznál, csak gyülekezetben, a gyülekezet előtt. Azért, mert Jézus Krisztus ezzel a sákramentummal, ugyanúgy, mint az úrvacsorával, a gyülekezetet is akarja emlékeztetni: nézd, ami itt történik, és jusson eszedbe, ami ott történt. Mert ami itt történik akár a keresztségben, akár az úrvacsorában, az csak azért lehetséges, mert ott, nagypénteken történt valami.

Értjük ezt? Szoktunk erre gondolni? Bűnbánattal mondom, hogy kevésszer szoktunk erre gondolni. Amikor öntjük a vizet a gyermek fejére, ne azt nézzük, sír-e vagy nem, a szemébe folyt-e vagy nem, hanem azt: ugyanígy folyt Jézus Krisztusnak a vére a Golgotán. „Ez a vér, a vér, a vér kegyelmet esdve kér. S a trón ítélőszék helyett, az üdvösségnek széke lett, mert folyt a vér, a vér, a vér.”

Vajon így szoktunk nézni a keresztségre? Folyt a vér, a vér, a vér? Aláhullott az én Jézusomnak a vére az én bűneimért, hogy kimentsen engem. De jó, hogy kimentett! De jó, hogy megszabadított! — ezt jelentette nekünk eddig, amikor keresztelünk gyermeket? Így szoktunk idenézni? Adja Isten, hogy ezentúl így nézzünk!

Ki végezheti a keresztelést? Vajon ezt nem lehetne-e otthon végezni? Mondjuk a családfő, kiszolgáltató. Hitvallásunk az, hogy a keresztelést az végezheti, aki Jézus Krisztustól az ige hirdetésére, az evangélium hirdetésére kapott parancsot. A gyülekezet közösségében kell, hogy történjék, és Isten igéjének, vagyis a szerzettetési igéknek mindenképpen el kell hangoznia. Ezek elengedhetetlen feltételei annak, hogy a keresztelés megtörténhessen, és ige, evangélium szerinti legyen.

A keresztség ezért az Isten kegyelmi szövetségének a jele. Ahogy az 1Mózes 17-ből már olvastam az ígét, amikor a gyülekezetet köszöntöttem. Azt jelenti a kegyelem, hogy az ember helyzete Isten előtt soha nem feltétel. (A Római levelet olvassuk el, és rögtön kiderül). Ábrahám a cselekedetekből igazult-e meg? Nem. Hit által. Kegyelemből. Az ember helyzete nem feltétel Isten előtt. Az ember helyzete, bűne, elveszett állapota Isten előtt nem feltétel. Bárhonnan, bárkit kihozhat és kiemelhet.

„Odalépett hozzájuk Jézus” — olvassuk —, és odalép akkor is, amikor kereszteleünk. Az a kérdés, hogy az a család is, ahol a kereszteleés történik, vajon mondja-e ennek a Jézusnak: igen, Uram, maradj nálunk — ahogy az emmausi tanítványok unszolták Őt —, jöjj be. Áldj meg, vagy úgy, ahogy Mózes mondta: „Ha a te orcád nem jön velünk, ne vigy ki minket innen”.

Mire utal a keresztségs? Arra, hogy meg kell mosatnunk. Méliusz Juhász Péter, Debrecen reformátora és első püspöke, úgy keresztele, hogy nem azt mondta: keresztelek én téged az Atyának, Fiúnak, Szentléleknek nevébe, hanem azt mondta: moslak én téged... Ugyanis a kereszteleésnél ezért használunk vizet, ezért öntjük a fejére, mert ez jelképez valamit a számunkra. Üzenete van ennek: amiképpen a testnek szüksége van a vízre, hogy ami reánk ragad, akár csak egyetlen óra alatt is, lemossuk. Ugyanígy szükségem van arra, hogy valaki megmosson engem. Szükségem van arra, hogy megtisztuljak. Ez magamtól nem megy, ezt csak Isten végezheti el az életben. Az az Isten, akihez Dávid imádkozott, és akitől Dávid azt kérte: Mossál meg engem, és fehérebb leszek a hónál. „Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen fényedből fényugár az életem”. Mossál meg engem, moss meg, Uram!

Azt jelképezi: meg lehet tisztulni, tiszta lappal lehet indulni, mert Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a vére megtisztít minket minden bűntől.

De akkor a keresztségs vízével való külső megmosás elmossa-e a bűnöket? Mert az is hamis tanítás, nagy félreértés, hogy a keresztségs megszabadít bennünket az ún. eredendő bűntől. És ha az eredendő bűntől megszabadít, akkor — egy kicsit sarkosan mondva — a gyermek be van tolv a mennyországba, nincs szükség további hívásra, misszióra, hiszen már ott van, ahova hívnánk.

Vajon így van ez az Isten ígéje alapján? Nincs így! Ugyanis valljuk, hogy a keresztségs vízével való külső megmosás nem mossa el a bűnöket. Mert akkor nem kellene hirdetnünk a megkereszteletek felé, hogy térjete meg. Akkor leállhatnák az evangelizációval. Leállhatnánk a misszióval. Hát meg vagytok kereszteleve, minden rendben van. Nem kellene mondani: bánjátok meg bűneiteket. Akkor Jézusnak nem kellett volna Nikodémusnak azt mondani: „szükség néktek újonnan születnetek”. Nikodémus meg volt kereszteleve az ószövetségi keresztségséggel, Izrael tanítója volt, és Jézus mégis azt mondja: szükség néktek újonnan születnetek. Ha ő a keresztségsben, vagyis a körülmételeésben új életet kapott volna, akkor Jézusnak nem kellett volna őt gyözködni arról, hogy ha nem születesz újjá, akkor meg sem láthatod az Isten országát, nemhogy bemehetnél. Nincs benn az Isten országában.

Nem mossa el a bűnöket a víz, mert Isten ígéje sehol nem mondja nekünk, hogy a külső megmosás elég, ha nincs belső megtisztulás.

Az Ószövetségsben azt mondja Isten: körül vagytok metélve? — a szíveteket metéljete körül! Ott van a baj. Térjete meg! Ti azt hiszete, hogy a külsővel minden le van tudva, minden el van rendezve. De a szívetek? A szájatokkal közelítete hozzám, a szívetek meg távol van tőlem? Itt valami nincs rendben.

Azt mondja Kereszteleő János: én ugyan vízzel keresztelek tete, de utánam jön, aki nagyobb nálam, Ő majd Szentlélekkel és tűzzel fog tete megkereszteleni. Azt mondja Kereszteleő János: a keresztséget valaminek követnie kell. Folytatása következik. Nem az, hogy itt vége, megkeresztelete. A folytatás, az, hogy Jézus, Szentlélekkel és tűzzel keresztele majd tete. Aki a szíveteket metéli körül. Aki újjátere a ti szíveteket. Új szívet ad. Ez az örök élet.

Ha valami miatt a külső nem történhet meg? Mert olyan is van: mi lett a megtereő latorral, mert ő már nem tudott megkeresztelekedni? Jézus mégis azt mondja:

A KERESZTSÉGRŐL

velem leszel a Paradicsomban. Persze. Mert, aki hisz, az üdvözü. Neki nem volt alkalma, hogy megkeresztelkedjen. De újra említem a szerecsen komornyikot, akinek mihelyt alkalma lett, azon nyomban azt mondja: ímhol a víz, mi gátol, hogy megkeresztelkedjem.

Idézem Kálvinnak az Institúcióban leírt mondatait: „Amikor az ige a keresztség kapcsán az újjászületés fürdőjéről beszél, nem azt akarja ezzel mondani, hogy a mi megtisztulásunk és megtartatásunk a víz közreműködése alatt megy végbe, vagy hogy a víz a mi megtisztulásunknak, megtartatásunknak és újjászületésünknek eszköze vagy oka, hanem csak azt akarják mondani, Pál is és Péter is, hogy ezeknek az ajándékoknak az ismerete és bizonyossága szemlélhető a sákramentumban.”

Ezeknek a csodás dolgoknak az ismerete és bizonyossága szemlélhető a sákramentumban. Az evangélium hírül adja nekünk megtisztulásunkat, megszenteltetésünket, a keresztség pedig hitelesíti számunkra ezt a híradást.

János hangsúlyozza, hogy ő vízzel keresztel, csupán a külső jegy kiszolgáltatója, de a belső kegyelmi ajándéknak Krisztus a szerzője. 377. dicséret: Hisszük, hogy az új ember szíve Isten keze műve. Ezt ember nem végezheti el. Ne is próbálja meg, és ne is akarja.

Végül még egy fontos kérdés, ami minden időben sokakat izgat: Vajon meg lehet-e vagy meg kell-e keresztelni a kisdedeket is? Itt most az egyháztörténeti hátteret próbálom mellőzni. A reformációban került ez a dolog is véglegesen a helyére.

Sok vád ér bennünket és azokat a felekezeteiket, akik gyermeket keresztelnek. Megkereszteljük a kisgyermeket, pedig az még semmit nem tud Jézusról, Istenről, bűnbocsánatról, Isten országáról. Miért kell ezt tenni? Majd, ha dönteni tud — vallják a felnőtt keresztséget gyakorlók — majd, ha ő megismeri Jézus Krisztust, akkor eldönti, hogy meg akar-e keresztelkedni és felveszi-e a keresztséget.

Nem így van. A reformátorok — Kálvin is — világosan leszögezték és valljuk (én is vallom) igen, meg lehet keresztelni a kicsiket is. Persze keresztelünk felnőttet is, — ilyen is több történik a gyülekezetben.

A kisgyermeket is meg kell-e keresztelni? Előfordul, hogy a szülők azt mondják: Azért nem kereszteljük meg, mert mi a gyermekünket szabadon akarjuk nevelni, és majd ő eldönti, mit akar. Erre mondtam azt: akkor ne is vigyétek oltásra, mert a gyerek eldönti, hogy legyen-e beoltva a különféle betegségek ellen. Enni se adjatok neki, mert a gyerek eldönti, hogy akar-e enni. Iskolába se írássátok, kérdezzétek meg tőle: fiam, akarsz-e iskolába menni? Nem sok iskola lenne így Magyarországon.

Nem kérdezzük meg. Azért nem kérdezzük, mert Isten felelőssé tette a szülőt a gyermeke felől. Neki kell etetni, vigyázni rá, gondoskodni róla, testi-lelki szükségéit kielégíteni, betölteni, ha tetszik.

Itt a Bibliát kell ám ismernie annak, aki a gyermek-keresztség kérdésében el akar igazodni. Legfőképpen két dolgot kell ismernie a Szentírásból: az egyik a predestináció (a kiválasztás csodája), a másik pedig a szövetséget kötő Isten szövetsége. Enélkül az ember ebben a kérdésben eltéved. Hála Istennek, eleink, a reformátorok, mind a kettőt jól ismerték.

A szövetséget kötő Isten az ígéreteknél az utódokról is beszélt. Ők is beletartoznak Isten szövetségébe a szülők jogán. Isten ebben a szövetségben készít el minden áldást az övéinek. Noé, Ábrahám, Lót hittek, de a családfő hite és Istennel való élő kapcsolata miatt a családtagok is valamiféle kegyelemben részesültek. Noé igaz Isten előtt, és beviheti menyzeit, gyermekeit is a bárkába. Lót költögeti a vőit is — akik

kinevetik ezt az egész ügyet, hogy mi fog itt történni. Általad még a hitetlen fél is megszenteltetik — mondja az Újszövetség. A hívő illatával megtelik a háza, és azt szagolni kell a többieknek, akár tetszik, akár nem. Isten azt mondja: néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek (ApCsel 2.).

Valaki azt mondta: gyermekeink felől ígéletünk van, de bizonyosságunk nincs. De milyen nagy dolog az Isten ígérete! Nem a te meg az én ígérete, mert mi ígérhetünk akármit. De az Isten ígérete, aki tartja a szavát, akiről azt énekeljük: „Aki úgy szól ma is, ahogy régente szól, nem változik, ez Ő, és az lesz, Aki volt.”

Amikor elhoznak ide egy gyermeket, akkor a szülő arra gondoljon: az Istennek van ígérete, nemcsak nekem, nemcsak velem van terve, hanem ebben a családom is benne van, az én gyermekem is. Persze ehhez a szülőnek hitben kell lenni!

A bemerítésről szólva: a víz mennyisége nem fontos, ha fontos lenne, hogy mennyi a víz, akkor mondhatná valaki: nagyobb kenyeret kérek úrvacsorakor, mert nekem több bűnöm van. Vagy kiiszom az egész nagy kelyhet, mert nekem sok bűnöm van. Attól vagyok nagyobb magyar — mondhatná valaki —, hogy nekem nagyobb kokárdám van, mint neked. Isten igéje azt mondja: ez jel számunkra. Jelképez valamit, és nem ebben van az érték, nem önmagában van az értéke, hanem abban, amit jelez a számunkra. Veszél egy vasúti jegyet, 2500 Ft. Ez egy fecni. Mi kerül ezen 2500 Ft-ba? Nem a fecni kerül annyiba, hanem az, amit az jelez, hogy utazhatsz akár Nyíregyházáig is.

Nem a külső jegy a fontos, nem a víz, a bor, hanem amit jelez nekünk: Jézus szenvedését, halálát. Értünk adta önmagát. Erről beszél nekünk a Róma 6-ban az Ige: Krisztusa halálába keresztelkedtünk meg! Nem a vízbe merülök el, hanem a kegyelemben! Óemberem halálba merül, de feltámadok új életre vele (Krisztussal) együtt.

A felnőtt keresztséget gyakorlók hitvallásában az van: megkeresztelni azt lehet, aki hitéről vallást tett, és hitének gyümölcsei láthatók az életében. Azután jöhet a keresztség.

A gyermek-keresztségnél valljuk, hogy nem azon van a hangsúly, hogy én mit teszek, hanem azon, hogy Ő mit tett értem. Mert ha azon lenne a hangsúly, hogy én mit teszek, akkor ez emberi cselekvés lenne, akkor arról lenne szó, hogy nekem kell valamit letenni az asztalra. A gyermek-keresztség azt jelenti: Ő tett értem.

A gyermek-keresztség azt jelenti: az első lépés az Istené. „Odalépett hozzájuk Jézus...” Vagy: Ő előbb szeretett minket. Sokszor énekeljük keresztelés előtt: „Nem éltem még e föld színén, te értem megszületté. Még rólad mit sem tudtam én (itt van a kiválasztás), tulajdonoddá tettél. Még meg sem formált szent kezed, már elválasztál engemet, hogy társam légy a földön.”

Példának mondom: ha valaki egy villamosjeggyel felszáll a villamosra, de nem lyukasztja ki, vagy nem érvényesíti, akkor a kalauz ugyanúgy meg fogja büntetni, mintha nem lenne jegye. Nem mondhatja: kérem, itt a jegy. Hol van érvényesítve? Sehol. Itt a büntetés, tessék befizetni!

Ha valaki meg van keresztelve, az olyan, mintha odaadnák neki a villamosjegyet. Az érvényesítés pedig az, amikor a Szentlélek hitet gerjeszt a szívében. Ha nem jut hitre, akkor mindegy, hogy meg van keresztelve, semmit nem ér. Éppen olyan büntetés alatt van, mintha nem lenne jegy, mintha nem lenne megkeresztelve. Éppen úgy ítélet alatt van.

Végül még annyit: keresztelni a szülők hite alapján keresztelünk, hiszen ők felelősek a gyermekért. Megfogadnak egy komoly dolgot: úgy neveljük és neveltetjük,

A KERESZTSÉGRŐL

hogyan annak idején majd ő tegyen vallást hitéről. — Itt fontos, hogy a gyermeknek legyen lehetősége megismerni Jézus Krisztust.

Keresztelni tehát ott lehet, ahol ennek biztosítéka van, hogy ez a gyermek Jézus Krisztust megismerheti. Itt van a gyülekezet felelőssége is. Mert nemcsak keresztelünk, mert ez önmagában nem elég. Hanem van gyermek-istentisztelet, van hittanóra, evangélizáció, gyerekhét, vannak hitmélyítő hétvégék, alkalmak — gondoskodunk arról is, hogy az a gyermek ne csak megkeresztelve legyen külsőképpen a gyülekezetben, hanem belsőképpen is bejöhessen az Isten népe közé. Ezért keresztelünk mi, mert úgy érezzük, hogy ezeket a feltételeket: a gyermek hitben legyen nevelve, mi vállaljuk és tudjuk biztosítani. Ha nem így lenne, akkor hasonlóak lennének ahhoz az iskolához, ahova a szülő beíratja a gyereket, de ahol nincs tanítás.

Ahol nincs Jézus Krisztusról való tanítás, ahol nincs evangélizáció, ahol nincs tiszta igehirdetés, ott a keresztelés annyit jelent: beíratják a gyereket egy olyan iskolába, ahol tanítás nincs. Lehet, hogy az a gyermek tudatlan is marad. Mi azért keresztelünk, mert valljuk, hogy ezeket a feltételeket szeretnénk Isten segítségével biztosítani, hogy a gyülekezetben hitre jusson, élő kapcsolata legyen Jézus Krisztussal.

Jézus Krisztus azt mondta: „Engedjétek hozzám a gyermekeket” — ezért felelőségünk, hogy imádkozó szeretettel vegyük őket körül, gondoljunk rájuk, és segítsük őket.

Imádkozzunk!

Urunk, engedd, hogy ha mi meg vagyunk keresztelve, hadd jusson eszünkbe, hadd legyünk irántad nagy-nagy hálával. És ha emlékeznünk kell, akkor emlékezzünk szüleinkre is hálás szeretettel, hogy elhoztak, elvittek bennünket megkeresztelni.

Köszönjük, hogy nemcsak megkereszteltek bennünket, hanem megkerestél. Köszönjük, ha átélhetjük, hogy megváltottál, népeddé tettél bennünket, és beleiktattál abba az egyházba, amely az üdvözülő sereggel egy nép és egy sereg, akiket egy cél von, akiknek egy asztal ad új erőt, és akik egy nevet tudnak magasztalni, mert egy hit egyesíti őket. Köszönjük ezt az ajándékot. Légy áldott érte!

Segíts megértenünk, hogyan vélekedjünk a keresztségről családjunkban, környezetünkben vagy munkahelyünkön, ha rákérdeznek. Hadd tudjuk elmondani: te szereted az embervilágot, de szövetséget ajánló és kötő Isten vagy. A kegyelmi szövetség pedig azt jelenti, hogy egyoldalúan vállalod, Urunk, ennek a szövetségnek minden pontját, és abban a reményben, hogy egyszer majd mi is vállaljuk, és elhagyja szánkat a bizonyágtétel: hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, az én Megváltóm, aki szeretett engem és önmagát adta értem, és aki megőriz, megvéd, s kegyelme elég elérni otthonunk. Aki bevisz bennünket az Ő országába. Légy áldott ezért!

Kérünk, Urunk, azokért a családokért, ahonnan ma keresztelünk, és azokért a gyermekekért is, akiket megkeresztelünk. Áldd meg őket igei látással, világossággal. Vond őket magadhoz.

Kérünk gyászoló testvéreinkért, akik a héten szeretteik ravatala mellett álltak meg. Adj számukra vigasztalást, reménységet, hitet. Hiszen csak ez erősíti meg őket ebben a nyomorúságukban.

Kérünk, betegeinkért, gyülekezetünkért, kicsikért, nagyokért. Azokért, akik örülnek, azokért, akiknek problémáik vannak.

Könyörülj rajtunk, hogy úgy járjunk és éljünk előtted, mint vidám, boldog gyermekek, az elkövetkezendő héten is.

Ámen.